

РЕШЕНИЕ

№ 37410

гр. София, 29.09.2026 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, XXI КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ, в
публично заседание на 25.09.2026 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Силвия Димитрова

ЧЛЕНОВЕ: Евгения Баева

Адриан Янев

при участието на секретаря Станислава Данаилова и при участието на
прокурора Милен Ютеров, като разгледа дело номер **5679** по описа за **2026**
година докладвано от съдия Адриан Янев, и за да се произнесе взе предвид
следното:

Производството е по реда на чл. 208 – чл. 228 от Административнопроцесуалния кодекс
(АПК), във вр. с чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на И. Н. К. срещу решение № 1437 от 24.04.2026 г.,
постановено по НАХД № 3255 по описа за 2026 г. на Софийски районен съд, с което потвърден
електронен фиш (ЕФ) серия К, № 11963102, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи
(СДВР), с който на касатора на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 2 от ЗДвП е
наложено административно наказание „глоба“ в размер на 25,56 евро за нарушение на чл. 21, ал.
1, вр. ал. 2 ЗДвП.

Излагат се съображения, че жалбоподателят нито е собственик, нито е ползвател на
процесното МПС. В справката било отразено, че жалбоподателят е получило свидетелството за
регистрация на МПС, но това не го превръща в собственик или ползвател. По тези съображения
не се споделят мотивите на съда, че щом МПС – то е регистрирано на непълнолетно лице, то
неговият баща (в случая жалбоподател) е ползвател. Допълнително поддържа, че не е подал
декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП, тъй като не е собственик. Развива съображения, че чл. 188, ал.
1 ЗДвП не предвижда отговорност за законния представител на малолетно или непълнолетно лице.
Ответникът СДВР изразява становище за неоснователност на жалбата. Претендират се разноски.

Представителят на Софийска градска прокуратура изразява становище за неоснователност
на касационната жалба.

Касационният съд, като взе предвид наведените касационни доводи, извърши проверка на

обжалваното съдебно решение, съобразно чл. 218, ал. 2 АПК и след като прецени събраните по делото доказателства, приема от фактическа и правна страна следното:

Касационната жалба е допустима. Подадена е от лице, легитимирано да обжалва, срещу акт, подлежащ на касационен контрол и в законово установения за това преклузивен 14-дневен срок.

Разгледана по същество, е неоснователна.

Касационният контрол на оспореното съдебно решение, осъществяван от АССГ, е ограничен от въведените с жалбата основания с изключение на съответствието му с материалния закон и съществениите процесуални изисквания, свързани със съществуването и упражняването на субективното публично право на жалба, за които съдът следи служебно. Касационната инстанция обсъжда правни, а не фактически въпроси, поради което не събира и не преценява доказателства, а проверява само законосъобразността на изводите на решаващия съд.

За да потвърди електронния фиш, въззивният съд, е приел за установено, че на 31.01.2026 г. в 15:24 часа, в Столична община, по по АМ „Т.“, в района на 1-ви километър, с посока на движение от [населено място] поле към [населено място], се движело моторно превозно средство - лек автомобил марка „Тойота Хайлендър хибрид лимитед“, рег. [рег.номер на МПС], собственост на Н. И. К., ЕГН [ЕГН], а лице получило свидетелство за регистрация на същия е И. Н. К.. Било поставено техническо средство – С. М2, № 1192, което заснела цитираното моторно превозно средство, като отчело скоростта на движение на същото, а именно 98 км./ч., при ограничение на скоростта от 80 км./ч., въведен със знак В26. С оглед на това бил издаден процесният електронен фиш за налагане на глоба за нарушение, установено с автоматизирано техническо средство или система серия К, № 11963102, издаден от Столична дирекция на вътрешните работи (СДВР), с който на И. Н. К. на основание чл. 189, ал. 4, вр. чл. 182, ал. 4, вр. ал. 2, т. 2 от ЗДвП е наложено административно наказание „глоба“ в размер на 25,56 евро за нарушение на чл. 21, ал. 1, вр. ал. 2 ЗДвП. В електронния фиш било посочено, че разрешената скорост на движение била 80 км./ч., което ограничение било въведено с пътен знак В26, а установената скорост на автомобила 98 (след приспадане на толеранс от 3 %), т. е. допуснато било превишаване на разрешената скорост с 18 км./ч.

Съдът е извел и правните си доводи, мотивирали го да потвърди издадения ЕФ. Приел е, че при издаването му е спазена установената форма и същият съдържа всички изискуеми реквизити. Нарушението според въззивния съд е безспорно установено от разпечатаните показания на техническото средство и приложения снимков материал. На следващо, място съдът е счел, че скоростта, с която се е движел процесния автомобил към момента на заснемането му е правилно определена. Изложени са мотиви, че техническото средство е вписано в регистъра на одобрените за използване типове средства за измерване на БИМ.

Съдът е изложил мотиви, че МПС – то е собственост на непълнолетния син на касатора, а в справката от ОПП СДВР не били вписани други собственици или ползватели. В тази връзка СРС е посочил, че правилно АНО е изпратил електронния фиш на касатора, който не се е възползвал от правото да подаде декларация по чл. 189, ал. 5 ЗДвП. Изложени са съображения за нарушение на чл. 21, ал. 2 ЗДвП.

Решението на въззивния съд е валидно, допустимо и правилно.

Настоящият съдебен състав констатира, че фактическата обстановка по делото е установена при спазване принципите на чл. 13 и чл. 14 от НПК, във вр. с чл. 84 от ЗАНН. Събрани са всички необходими и относими към предмета на доказване писмени и веществени доказателства. В решението е обективизирана извършената от съда дейност по оценка на доказателствата като са посочени фактите, които са приети за установени и доказателствата, въз основа на които това е направено.

Настоящият съдебен състав споделя мотивите на съда за законосъобразност на обжалвания ЕФ. Районният съд е проявил процесуална активност и след като е събрал необходимите за правилното изясняване на делото доказателства, анализирайки същите, е обосновал извод, че в конкретния случай касаторът е извършил нарушение на чл. 21, ал. 1, вр. ал. 2 от ЗДвП.

Разпоредбата на чл. 189, ал. 4 от ЗДвП предвижда, че при нарушение, установено и заснето с автоматизирано техническо средство или система, за което не е предвидено наказание лишаване от право да се управлява моторно превозно средство или отнемане на контролни точки, се издава електронен фиш в отсъствието на контролен орган и на нарушител за налагане на глоба в размер, определен за съответното нарушение.

В съответствие с легалната дефиниция, дадена в § 6, т. 65 от Допълнителните разпоредби на ЗДвП, автоматизираните технически средства и системи могат да бъдат стационарни и мобилни. Условието и реда за използване на автоматизираните технически средства и системи за контрол на правилата за движение по пътищата са регламентирани в Наредба № 8121з-532 от 12.05.2015 г. Разпоредбата на чл. 165, ал. 2, т. 6 от ЗДвП урежда правото на контролните органи при установяване на нарушения на правилата за движение по пътищата да използват технически средства или системи. В конкретния случай е използвано техническо средство – преносима система за контрол на скоростта на моторни превозни средства с вградено разпознаване на номера С. М2, данните от което са подробно описани в издадения електронен фиш.

Безспорно установено е по делото, че техническото средство е преминало последваща проверка за техническа изправност и към датата на засичане на превишената скорост е било годно за използване и удостоверяване на данните, които е отразило, т. е., нарушението е установено с годно техническо средство, преминало през задължителната техническа и метрологична проверка.

С разпоредбата на чл. 21, ал. 1 ЗДвП е въведена забрана за водачите на пътни превозни средства да превишават изрично посочените стойности, съобразно категорията на съответното моторно превозно средство, а според чл. 21, ал. 2 ЗДвП, когато стойността на скоростта, която не трябва да се превишава, е различна от посочената в ал. 1, това се сигнализира с пътен знак. В случая е налице ограничение на скоростта 80 км/ч.м въведено с пътен знак В26 за сигнализиране на ограничение на скоростта, различно от посоченото в чл. 21, ал. 1 ЗДвП. В тази връзка правилно е отчето, че е налице превишение на скоростта с 18 км./ч.

Изцяло неоснователни са възраженията, основаващи се на това, че касаторът не е собственик и ползвател, поради което е незаконосъобразен издаденият ЕФ, респ. решението на СРС е неправилно. Касаторът неправилно се позовава на чл. 188, ал. 1 и ал. 2 ЗДвП, тъй като същите са неотнормирани за случая, доколкото в справката на СДВР не е вписан ползвател на МПС – то и като собственик не е посочено юридическо лице.

В случая от значение е нормата на чл. 188, ал. 3 ЗДвП, регламентираща, че когато собственик или вписан в свидетелството за регистрация ползвател на моторно превозно средство е малолетен, непълнолетен на възраст от 14 до 16 години или поставен под пълно запрещение, отговорност за извършените нарушения носят съответно родителите, попечителите или настойниците, ако не декларират на кого е предоставено за управление превозното средство, като се наказват с предвиденото наказание за извършеното нарушение. Именно тази норма намира приложение, тъй като в справката на СДВР като собственик е вписан непълнолетният Н. И. К., а касаторът е негов родител, при което последният (родителят) има право да декларира на кого е представил управлението на превозното средство, но в случая не се е възползвал от това право. По тези съображения и на основание чл. 188, ал. 3 ЗДвП отговорността се носи от родителя, като се наказват с предвиденото наказание за извършеното нарушение.

Предвид изложеното, решаващият касационен състав приема, че не са налице твърдените касационни основания, а обжалваното съдебно решение като валидно, допустимо и правилно, следва да бъде оставено в сила.

С оглед изхода на делото и на основание чл. 63д, ал. 3 ЗАНН в полза на ответника по касация следва да се присъди юрисконсултско възнаграждение в размер на 66,47 евро, съответстващо на чл. 37 от Закона за правната помощ, вр. чл. 27е от Наредбата за заплащането на правната помощ. Воден от горното и на основание чл. 221, ал. 2, предложение първо АПК, във връзка с чл. 63, ал. 1, изр. 2 ЗАНН, съдът

Р Е Ш И:

ОСТАВЯ В СИЛА Решение № 1437 от 24.04.2026 г., постановено по НАХД № 3255 по описа за 2026 г. на Софийски районен съд.

ОСЪЖДА И. Н. К. да заплати на Столична дирекция на вътрешните работи сумата в размер на 66,47 евро, представляваща направени разноски пред касационната инстанция.

Решението е окончателно и не подлежи на обжалване и протест.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.